

CSORDÁS BARBARA

Egy alkimista ábrándja

Szent Iván éje után váram nyikorgó ajtaján olyan furcsán
kattant a zár, akár a pislogó sárkány szeme, pattant szaporán,
s jártam én, az aranyhajú lány, egy ódon torony oltalmán.

Kételyek rögzös útján tévelygek, én, az ábrándos, alkimista
lélek,
Igézek, varázsbabot vétek, melyek a bűbáj lombik-tüzeben
égnek,
almavirág esszencia émelyít, midőn táncolnak a szikra-
tündérek.

Trónolok, akár egy sámán, a varsafák terebélyes koronáján,
eperszín ajkad vonalán, kezed liliom szirmán, hosszan időzőm
kábán,
Varázspálcámmal koppintván, megidézlek üveggömböm
tejszerű fátylán.

Kacarászó lángocskák nyaldossák bánatom, midőn jó édes
látomásom,
„Reménytelenség”, te fúria kárhozzatom, ajkadat bé bájítallal
vonom,
vérvörös zabolátlan elegyedben fortyogom, s Te lésszen a
mentő-ladikom.

Olvadó kristályseregek födelére szállnak bűvös zefírek kéjt
kergetve,
Dzsinn nyújtózik a retorta csőrére, három kívánságomat kérve;
Mesevilágom egyetlen szüksége, gyermek-lelked, csudatedest:
Csupán Te!

A poszáta szerelmese

Feltűnik egy marcona figura,
ki kényeskedve lép a laborba:
Jaj, lemosódik a körömlakkja!
Mellette Dúli-Fúli bebújhat a lyukba...

Vágtat az izgága bitangja,
bele a szemesi szénába-boglyába,
vezet önkényesen a sínek kavalkádjába.
Megannyi a baja, már pöfékel a feje búbja!

Úton-útfélen, kelekótyán csupán rinyál:
Cipeld csak a csomagot magad, királylány!
Ha hozzá szólok mézesen, két füles vár,
Fogom a fejem, de a szája még mindig jár...

Lám, ott van Ő, a sarokban szűkölő,
Még nagy a mellény, ugye, Kékszemű?
Oda az önbizalma, orcája egy piros alma,
Kifalcol az okoska, viszi a hasa-marsa..

Sziklákon ugrál, ficáncol nyalkán,
Te frász, harap ám a sikló a Balaton partján!
Szemfülesen les kacsára, sirályra s megannyi zsákmányra,
de a nádas címerén őt büszkén egy nádi poszáta várja!

Pitymallatkor az asztal főjén már hetykén ücsörög,
gyűrűm lopja, fürgén húzza, kínjában nyöszörög.
Szeme két nagy hólyag, benne türkiz vonal sarjad,
Orgánuma a baritont nyomja, fáraszt a dumád, koma!

Szuggestál, molesztál s inzultál bátran,
képzeli, hogy ő Ádám, almával a markában...
Rozéval koccintgat, a fogantatásnál leragad,
Vigyázz, pajtás, jár a strófa! Ne hagyj magad!

„A társaságod nem menő!” – szól a menekülő,
Hisz várja már otthon száz éhező csecsemő!
A nap végére ő csupán egy Néma Levente,
ki egy cserregő nádi poszáta kedves szerelmese.

A néma

Mit mondjak neked?

Ha megérint egy kéz, minden mozdulatod menekülés,
elszökkenesz, akár az őz, kit vadásztól ért lövés...

Elrejtet vétked, elcsendesül lépted,
üvöltő démonjaid eltiltanak tőled.

Mit mondjak neked?

Ha elmédbe zárod betűid, a némaság felfedi fátylát,
a csend is sűg, beszél hozzád, csak figyelned kell szavát...

Elfutsz előlem,
bénít a félelem,

úgy kéne érezned a néma hallgatását,
ahogy az estike légben szálló aromáját.

Hallgass.

Lépj elé.

Érezd a suhanó árnyak siettét, ha közelítesz felém.

Nézz a szemembe.

Ölelj át.

Lágy hullámú szívdobbanással pengetem lelked húrját.

Mit mondjak neked?

Vegyél észre...

Hallgass...

Ne félj.. csak szeress...